

Diari d'en Jonathan Harker

(Notes taquigràfiques¹)

3 de maig. Bistrita—. Hem sortit de Budapest amb certa puntualitat i hem arribat a Klausenburg, la capital de Transsilvània, al vespre. M'he allotjat a l'Hotel Royal. Per sopar, he menjat pollastre amb pebre vermell. Era molt bo, però m'ha fet molta set. El cambrer m'ha dit que, com que era un plat nacional, podria tastar-lo on volgués. M'han resultat molt útils els meus escassos coneixements d'alemany. En realitat, no sé com m'ho faria, si no en sabés una mica.

---

¹Taquigràfiques: Escrites amb taquigrafia, un sistema de signes utilitzat per escriure de pressa.

A Londres, abans de marxar, vaig tenir temps lliure per consultar, a la biblioteca del Museu Britànic, llibres i mapes relacionats amb Transsilvània. Creia que, a l'hora de tractar amb un aristòcrata del lloc, em serien útils certs coneixements previs sobre el país. Vaig descobrir que la comarca que el nostre client menciona és a l'extrem oriental del país, a la frontera de tres estats: Transsilvània, Moldàvia i la Bucovina, enmig dels monts Carpats, una de les zones més agrestes i menys conegudes d'Europa. No vaig trobar cap llibre ni cap mapa que assenyalés la localització exacta del castell de Dràcula, però vaig esbrinar que Bistrita, la ciutat de posta anomenada pel comte Dràcula, és un lloc prou conegut.

He esmorzat molt de pressa, perquè el tren sortia una mica abans de les vuit, però després m'he hagut d'esperar més d'una hora a l'estació, abans d'iniciar el viatge. Em fa la sensació que, com més ens endinsem a orient, més impuntuals són els trens.

Durant tot el dia hem recorregut a pas de tortuga una regió plena de belleses. Al vespre hem arribat a Bistrita, ciutat antiga i pintoresca. El comte Dràcula m'havia indicat que anés a l'Hotel Corona d'Or, que, sortosament, tenia un aire d'una altra època. Com és lògic, m'interessa conèixer els costums del país. Era evident que m'esperaven, perquè, en aproximar-me a la porta, m'ha rebut una anciana d'aspecte jovial.

—El cavaller anglès? —m'ha preguntat.

—Sí —he respost—. Sóc en Jonathan Harker.

Ha somrigut i m'ha lliurat una carta, que deia:

«Amic meu,

Benvingut als Carpats. L'espero amb impaciència. Dormi bé aquesta nit. La diligència sortirà demà a les tres cap a Bucovina, i hi ha un seient reservat per a vostè. Al congost del Borgo

l'esperarà un carruatge que el portarà fins aquí. Confio que hagi tingut un feliç viatge des de Londres i que gaudeixi de la seva estada a la meva formosa terra.

El seu amic,

Dràcula»

4 de maig-. En preguntar-los si coneixien el comte Dràcula i si podien dir-me res sobre el seu castell, tant l'hostaler com la seva dona s'han senyat, i, després d'assegurar-me que no en sabien res, s'han negat a continuar parlant. Com que s'acostava l'hora de marxar, no he pogut preguntar a ningú més. Tot és molt misteriós.

Just abans de marxar, l'anciana, que semblava cada cop més nerviosa, m'ha advertit que érem a la vigília de Sant Jordi, i aquella mateixa nit, a les dotze, els esperits malignes aconseguirien tot el seu poder. Com que li he dit que no creia en aquelles coses, s'ha agenollat i m'ha demanat que no me n'anés. Li he explicat que els meus deures eren urgents i no podia quedar-me.

Finalment, amb llàgrimes als ulls, m'ha ofert un crucifix que portava al coll. Al principi no he sabut què fer, ja que, com a anglicà,² m'han ensenyat a considerar aquestes coses com a supersticions. No obstant això, m'ha semblat poc elegant rebutjar l'oferta d'una anciana amb tan bones intencions.

Escric aquesta part del diari mentre espero el cotxe, que, evidentment, porta prou retard. El crucifix encara penja del meu coll. No sé si és a causa del temor de l'anciana, de les tradicions fantasmals d'aquesta regió o del mateix crucifix, però no em sento ni molt menys tan tranquil com sempre. Ara arriba el cotxe!

---

²Anglicà: Membre de l'Església oficial d'Anglaterra, que té la seva pròpia doctrina.

5 de maig. El castell—. Vaig pujar a la diligència en companyia d'altres passatgers. El cotxer encara no havia ocupat el pescant, i el vaig veure conversar amb l'hostalera. Evidentment, parlaven de mi, perquè de tant en tant em miraven amb expressió de llàstima.

Quan vam marxar, la multitud reunida a la porta de la fonda, que havia augmentat fins a adquirir proporcions considerables, es va senyar i em va assenyalar amb el dit.

La carretera era accidentada, però anàvem a una velocitat febril. Jo no entenia el motiu de tanta velocitat, però m'imagino que el conductor estava entossudit a arribar al més aviat possible al congost del Borgo.

Les grans masses de color gris que s'escampaven sobre els arbres produïen un efecte particularment misteriós i solemne, que inundava la ment de pensaments i fantasies macabres. De sobte, els turons van esdevenir tan escarpats que, malgrat la pressa del conductor, els cavalls només podien remuntar-los a poc a poc.

Pels dos costats van sorgir muntanyes cada vegada més altes. Semblava que ens observaven. Estàvem entrant al congost del Borgo.

Vaig començar a buscar amb la mirada el mitjà de transport que havia de portar-me a la casa del comte. Contínuament esperava veure el centelleig d'uns fars, però només veia fosc. L'única claror la proporcionaven els nostres llums.

Em preguntava què faria si ningú no venia a buscar-me, i, de sobte, els cavalls van començar a renillar i a saltar furiosament, de manera que el conductor va haver de subjectar-los. Darrere nostre va aparèixer una calessa, ens va avançar i es va acostar a la diligència.

Gràcies al centelleig dels nostres llums, vaig veure que els quatre cavalls que conduïen la calessa eren negres com el carbó.

Els guiava un home alt amb un gran barret negre, que amagava el rostre als nostres esguards. Només veia el fulgor d'uns ulls molt brillants. Va semblar que s'enrogien en tombar-se cap a nosaltres.

—Doni'm l'equipatge del *Herr*³ —va dir al cotxer.

Ràpidament van col·locar les meves maletes a la calessa. Els altres passatgers es van senyar. En ajudar-me a baixar, l'home alt em va subjectar amb mà d'acer. La seva força devia ser prodigiosa.

Va sacsejar les regnes sense dir ni una paraula. Els cavalls negres van fer mitja volta i ens vam precipitar en la foscor. En mirar enrere, vaig veure el baf que deixaven anar els cavalls de la diligència.

Vaig experimentar un estrany calfred i em va envair una sensació de soledat, però el cotxer em va tranquil·litzar una mica en informar-me, en un alemany excel·lent, que al meu costat hi havia una manta, que podia col·locar-me damunt dels genolls.

—La nit és freda, *mein Herr* —em va dir—, i el meu amo, el comte, m'ha ordenat cuidar-lo. A sota del seient hi ha una petaca de conyac, per si el necessita.

No vaig beure, però em va animar saber que la petaca era allà. El carruatge anava a bon pas en línia recta. Vam girar i vam agafar una altra carretera igualment recta.

Com que em va semblar que passàvem un cop i un altre pel mateix lloc, em vaig fixar en un accident del terreny, i vaig comprovar que efectivament era així.

M'hauria agradat preguntar al conductor què significava tot allò, però vaig pensar que, en la situació en què em trobava, qualsevol protesta hauria estat inútil.

---

³*Herr*: 'Senyor', en alemany.

Més endavant, i com que sentia curiositat per saber quanta estona havia transcorregut, vaig encendre un llumí i vaig mirar el rellotge a la llum de la flama. Faltaven uns quants minuts per a la mitjanit.

Poc després, en la llunyania de les muntanyes que s'elevaven a ambdós costats, va sonar l'udol dels llops. Vaig estar a punt de saltar de la calessa i arrencar a córrer, però els cavalls van tornar a encabritar-se i a saltar amb fúria.

Vam seguir el nostre camí a gran velocitat enmig de les tenebres, amb l'udol dels llops al voltant nostre, cada cop més a prop, com si formessin un cercle mòbil que s'anava fent més estret.

Era tot tan estrany que em va envair una por esglaiadora i no em vaig atrevir a parlar ni a moure'm.

Em devia quedar adormit en algun moment, perquè de sobte em vaig sobresaltar i em vaig adonar que el cotxer aturava els cavalls al pati d'un ampli castell en ruïnes, amb unes finestres altes i negres de les quals no sortia ni un raig de llum.